

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.868 van 2 oktober 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 maart 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. X van 22 mei 2008 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. KUYU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Congolese nationaliteit te zijn.

Verzoekster verklaart op 28 december 2003 in het Rijk te zijn aangekomen met het doel haar studies verder te zetten.

Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR) in functie van haar studies.

Verzoekster verklaart dat zij ingeschreven was aan 'l'Athénée Royal de Bruxelles II' gedurende de schooljaren 2004-2005, 2005-2006 en 2006-2007.

Tijdens het schooljaar 2007-2008 volgt verzoekster een aanvullend beroepssecundair onderwijs ziekenhuisverpleegster aan de instelling Dominique Pire.

Op 4 april 2007 wordt verzoeksters BIVR verlengd tot 31 oktober 2007 en wordt zij op de hoogte gebracht dat zij voor een verdere verlenging van haar BIVR (voor het jaar 2007-2008) een inschrijvingsattest dient voor te leggen van hoger onderwijs.

Op 8 januari 2008 wordt aan de burgemeester van Sint-Pieters-Leeuw de instructie gegeven om het BIVR niet meer te verlengen, onder andere omdat zij geen inschrijvingsattest voorlegde voor hoger onderwijs.

Op 25 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis), haar betekend op 21 mei 2008. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

Artikel 61, §2, 1°: betrokkene verlengt haar verblijf na afloop van haar studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument;

Overwegende dat betrokkene in 2003 naar België kwam op basis van een toelatingsattest aan het Athénée R. Cateau voor een voorbereidend jaar wiskunde – wetenschappen; dat zij voor de academiejaren 2004-2005, 2005-2006 en 2006-2007 echter ingeschreven was aan het Athénée Royal te Brussel voor resp. het 5de, 6de en 7de jaar secundair onderwijs;

Overwegende dat haar vorig jaar bij de verlenging van haar BIVR tot 31/10/2007 werd meegedeeld dat zij voor de verdere verlenging een inschrijvingsattest diende voor te leggen van hoger onderwijs; dat zij echter voor het schooljaar 2007-2008 een inschrijvingsattest voorlegt voor de aanvullende opleiding beroepssecundair onderwijs van ziekenhuisverpleegster aan het Institut Dominique Pire; dat dit inschrijvingsattest niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 59 en bijgevolg niet aan aanmerking komt voor de verlenging van haar BIVR;

Overwegende dat haar BIVR verstreken is sedert 31/10/2007;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om de grondgebieden van België, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken en Zweden te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen met verbod zich naar Luxemburg en/of Nederland te begeven.

(...)"

2. Ontvankelijkheid

Verzoekster vordert voorlopige maatregelen in hetzelfde verzoekschrift. Zoals verweerder terecht opmerkt en zoals ook reeds werd geoordeeld in het arrest nr. 11.592 van 22 mei 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient, conform artikel 44 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij een afzonderlijk verzoekschrift te worden ingediend. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen is onontvankelijk.

3. Rechtspleging

Waar verzoekster opteert voor de Franse taal als “proceduretaal” dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt, krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

Overeenkomstig artikel 39/18 Vreemdelingenwet staat het verzoekster wel vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken welke zij verkiest. De raadsman die verzoekster bijstaat of vertegenwoordigt, dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 58, 59, 61 § 2, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van proportionaliteit en goed bestuur, alsook machtsoverschrijding en een manifeste appreciatiefout.

Verzoekster vecht de motivering aan waar die stelt dat het inschrijvingsattest aan het Institut Dominique Pire niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 59 en bijgevolg niet in aanmerking komt voor de verlenging van haar BIVR en op het punt dat ze daaruit concludeert dat verzoekster ‘haar verblijf (verlengt) na afloop van haar studies en niet meer in het bezit (is) van een regelmatig verblijfsdocument’.

Verzoekster merkt op dat artikel 58 Vreemdelingenwet, dat naar artikel 59 van diezelfde wet verwijst, ook het geval beoogt van de vreemdeling die hier een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen. Zij stelt dat artikel 59, 1ste alinea Vreemdelingenwet voorziet dat al

de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen bevoegd zijn om het vereiste attest af te geven, en dat de laatste alinea van voornoemd artikel voorziet dat het attest betrekking moet hebben op een onderwijs met volledig leerplan, maar het echter ook betrekking mag hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of aanvulling van een onderwijs met een volledig leerplan zal uitmaken.

Verzoekster is dan ook van mening dat het door haar voorgelegde attest beantwoordt aan de voorwaarden gesteld door de Vreemdelingenwet, daar het een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs betreft. Verzoekster concludeert dan ook dat wanneer de gemachtigde van de minister van mening is dat het door haar voorgelegde attest niet conform artikel 59 Vreemdelingenwet is, hij artikel 59 Vreemdelingenwet miskent, doch minstens er een foutieve interpretatie aan geeft, alsook dat hierdoor de motiveringsplicht geschonden is.

Verder stelt verzoekster ook nog dat het motief uit artikel 61 § 2, 1° Vreemdelingenwet niet overeenkomt met de realiteit daar haar hoofdactiviteit tot op de dag van de bestreden beslissing weldegelijk het verkrijgen van de 'CESS' was, wat ze dan ook trouwens bereikte op 26 mei 2008. Zij vervolgt dat het niet correct is te laten uitschijnen dat verzoekster haar verblijf verlengd heeft na afloop van haar studies daar ze net nog wel aan het studeren was op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd. Verzoekster concludeert dat de gemachtigde van de minister aldus een manifeste appreciatiefout beging en vervolgens zijn beslissing steunde op motieven die feitelijk niet correct zijn.

Verzoekster licht verder nog toe waarom zij in de onmogelijkheid verkeerde haar studies hoger onderwijs aan te vatten, en waarom zij ertoe genoodzaakt was een aanvullend jaar beroepssecundair te volgen.

In haar nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoekster bij de verlenging van haar BIVR op 4 april 2007 (verlenging tot 31 oktober 2007) op de hoogte werd gebracht van het feit dat zij voor een verdere verlenging van haar BIVR een inschrijvingsattest diende voor te leggen van hoger onderwijs. Verweerder vervolgt dat verzoekster bij de aanvraag tot verlenging van haar BIVR een attest van inschrijving voor het jaar 2007-2008 voorlegde van beroepssecundair onderwijs aan de instelling Dominique Pire, maar geen bijkomende uitleg gaf daaromtrent. Eveneens stelt verweerder dat de advocaat van verzoekster bijkomende documenten voorlegde waaruit bleek dat verzoekster vrijstellingen bekwam voor haar middenjury dat zij in april 2008 zou afleggen om haar 'CESS' (diploma secundair) te halen, doch hierbij geen bijkomende uitleg verschaftte waarom verzoekster zich niet ingeschreven had voor een opleiding hogere studies. Verweerder is dan ook van mening dat de nodige informatie niet ter beschikking was en hij er dan ook geen rekening mee kon houden ten tijde van het nemen van de beslissing. Hij concludeert dat verzoekster op het ogenblik van de aanvraag tot verlenging van haar BIVR noch op het ogenblik van de bestreden beslissing, voldeed aan de door de artikelen 59 en 61 vooropgestelde voorwaarden.

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kennelijk onredelijk voor om een inschrijvingsattest van hogere studies te eisen nu verweerder, zoals hij zelf erkent in de nota, op de hoogte was van het feit dat verzoekster haar diploma secundair onderwijs nog diende te behalen. Immers is het logisch dat betrokkene zich zonder diploma secundair onderwijs niet kan inschrijven voor hogere studies. Het verweer van verweerder dat hij niet op de hoogte was van de reden waarom het diploma niet werd behaald, is niet afdoende nu het inschrijvingsattest van de instelling Dominique Pire voor beroepssecundair onderwijs voor het jaar 2007-2008 lijkt te beantwoorden aan de voorwaarden gesteld door artikel 58 en 59 Vreemdelingenwet. Indien dit niet zo was, diende de verweerder dan ook te motiveren waarom het voorgelegde inschrijvingsattest niet kon worden beschouwd als vallend onder de voorwaarden van artikel 59 Vreemdelingenwet, wat in casu niet gebeurde. Artikel 58, 1ste lid, 1° Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische en diplomatiek of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt:

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59”

Artikel 59 Vreemdelingenwet bepaalt in zijn eerste en laatste lid wat volgt:

“Al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.

(...)

Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan: het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing enkel stelt dat het door verzoekster voorgelegde inschrijvingsattest niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 59 Vreemdelingenwet, zonder aan te geven welke voorwaarde niet is vervuld en waarom deze voorwaarde niet is vervuld. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt nergens als zou het voorgelegde attest niet afkomstig zijn van een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, noch blijkt dat het onderwijs dat verzoekster voornemens is te volgen geen volledig leerplan zou betreffen, zodat niet kan ingezien worden waarom het voorgelegde inschrijvingsattest niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 59 Vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld, diende verweerder als hij van mening was dat een voorwaarde van artikel 59 Vreemdelingenwet niet was vervuld, aan te geven op welke manier de beoogde voorwaarde niet werd vervuld door het inschrijvingsattest. Bovendien wenst de Raad er nog op te wijzen dat artikel 58 Vreemdelingenwet niet alleen geldt voor studenten die wensen hoger onderwijs te volgen, doch ook voor studenten die wensen een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs te volgen. Ook hier blijkt nergens uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratieve dossier dat het onderwijs, waarvoor verzoekster een inschrijvingsattest voorlegde, niet te beschouwen valt als een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs. De bestreden beslissing schendt aldus het artikel 59 Vreemdelingenwet of komt minstens tekort in haar verplichting tot motivering.

Bovendien is de Raad van mening dat verzoekster terecht opmerkte dat het motief uit artikel 61 § 2, 1° Vreemdelingenwet, dat opgenomen werd in de bestreden beslissing, niet overeenstemt met de realiteit. Artikel 61 § 2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;”

Verweerder was op de hoogte van haar inschrijving aan het Institut Dominique Pire, van haar deelname aan de examens voor de middenjury in april 2008 en van het feit dat zij haar diploma nog diende te behalen, zodat hij niet zonder meer kon stellen dat verzoekster haar verblijf na afloop van haar studies verlengt.

Een schending van de motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Het enige middel is gegrond.

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is derhalve zonder voorwerp geworden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van X door de Dienst Vreemdelingenzaken op vijf en twintig maart tweeduizend en acht houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.